

Wat Denemarken betreft, aanvaardde hij op 9 april het voortbestaan van een 'onafhankelijke' Deense regering als de prijs die hij betalen moest voor Denemarkens snelle capitulatie die hem, gegeven het riskante karakter van de landingen in Noorwegen, zeer welkom was; die 'onafhankelijkheid' zou, afgezien nog van het feit dat er in Denemarken Duitse garnizoenen kwamen, uiteraard gepaard gaan met constante Duitse druk op tal van terreinen van het bestuur en van het openbare leven.

In Noorwegen werd Hitler voor onvoorziene problemen geplaatst. De Noorse regering weigerde zich over te geven; op 9 april, 's morgens om half negen, verlieten koning Haakon, zijn kabinet, de parlementsleden en de hoogste departementsambtenaren per extra-trein Oslo dat, zo namen zij terecht aan, binnen enkele uren door Duitse troepen bezet zou worden. Daarmee was in de Noorse hoofdstad een politiek vacuüm ontstaan. Toen Quisling in die omstandigheden deed weten dat hij voornemens was, een nieuwe regering te vormen, keurde Hitler in een telefoongesprek met de Duitse gezant, Bräuer, dat plan goed; Bräuer kreeg tot taak, koning Haakon er toe te bewegen, Quisling officieel tot minister-president te benoemen. 'Adolf *Legalität*' (aldus Hitlers bijnaam in eigen kring tijdens de laatste periode van de Weimar-republiek) was er nu eenmaal gebrand op, voor de schijn de wettelijke vormen in acht te nemen.

Maar alles liep mis.

In Oslo en omgeving weigerde het resterende Noorse bestuursapparaat, met een verrader als Quisling samen te werken en de koning dacht er niet aan, de eis van de gezant in te willigen. Grote verwarring ontstond. Twee opdrachten van Hitler om de onwillige Haakon te kidnappen, bleken onuitvoerbaar. Bräuer trachtte de administratieve chaos in het bezette deel van Noorwegen te bezweren door goed te vinden dat de Noorse Hoge Raad een tijdelijke 'raad van bestuur' in het leven riep: die Hoge Raad was daartoe bij ontstentenis van de koning gemachtigd. *Unterstaatssekretär* Habicht van het *Auswärtige Amt*, die als observator naar Oslo gezonden was, verenigde zich met die opzet. Op 14 april liet Hitler 'premier' Quisling dus vallen en op de 15de trad de 'raad van bestuur', die uit zeven Noorse notabelen bestond, in functie. Maar toen nu bleek dat die raad, in tegenstelling tot hetgeen Habicht aanvankelijk gedacht had, niet heel Noorwegen vertegenwoordigde maar zich uitsluitend in de bezette delen des lands als een tijdelijk lichaam beschouwde dat zich bovendien in generlei opzicht tegen de wettige regering wilde keren, achtte Hitler zich niet alleen door Habicht, maar ook door Bräuer misleid en bedrogen: beiden werden teruggeroepen, ontslagen en de militaire dienst ingejaagd.

Twee dagen lang mocht daarop von Falkenhorst de uitvoerende macht